

Sygn. akt V GC 1179/14/S

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie Wydział V Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Wolas

Protokolant: prot. Renata Wołoszyńska

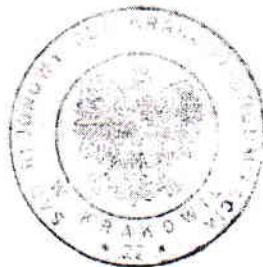
po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2016 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa U [REDACTED] S [REDACTED]

przeciwko G INVEST spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Krakowie
o zapłatę

- I. zasądza od strony pozwanej G [REDACTED] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K [REDACTED] na rzecz powódki Urszuli Sak kwotę 2 244,21 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści cztery złote dwadzieścia jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 28 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;
- II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- III. zasądza od strony pozwanej G [REDACTED] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K [REDACTED] na rzecz powódki U [REDACTED] S [REDACTED] kwotę 693,65 zł (sześćset dziewięćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginalne własne podpisy
Zgodność z oryginałem stwierdza

[Handwritten signature]
Przewodniczący

Uzasadnienie

Wyroku z dnia 19 maja 2016 roku

Powódka U [redacted] S [redacted] pozwem przeciwko stronie pozwanej G [redacted] spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K [redacted] domagała się zasądzenia kwoty 3 486,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka podała, że strony zawarły umowę drogowego przewozu międzynarodowego na podstawie zlecenia transportowego. Przewóz miał się odbyć samochodem – chłodnią, przystosowanym do przewozu owoców na trasie Grójec (Polska) – Moskwa (Rosja). Powódka podstawiła zestaw właściwych pojazdów w dniu 13 listopada 2013 r., zaś kierowca oczekiwał na załadunek do 15 listopada 2013 r. Załadunku nie dokonano mimo gotowości podjęcia przesyłki. W ocenie powódki w myśl art. 471 k.c. strona pozwana nienależycie wykonała zobowiązanie poprzez nie zapewnienie podjęcia zakontraktowanego ładunku, zaś powódka w związku z podstawieniem pojazdu poniosła związane z tym koszty i utraciła szanse zarobkowania w tym czasie. Pomimo wezwania strony pozwanej do zapłaty, należność powódki nie została uregulowana.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie Wydział V Gospodarczy nakazał zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 marca 2014 r. nakazał stronie pozwanej zapłatę powódce kwoty 3 486,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

W złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana zaskarżyła w całości nakaz zapłaty. W uzasadnieniu strona pozwana zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom pozwu, z wyjątkiem wyraźnie wskazanych jako bezsporne. Strona pozwana potwierdziła, iż powódka podstawiła zestaw właściwych pojazdów, jednocześnie przecząc, iż decyzja o powrocie pojazdu była spowodowana brakiem współdziałania strony pozwanej. Dalej wskazano na ustalenia stron, iż dokonanie załadunku nastąpi dopiero w dniu 18 listopada 2013 r., jednakże powódka zrezygnowała ze świadczenia usługi transportowej poprzez nakazanie kierowcy powrót do siedziby. Tym samym w jej ocenie roszczenie powódki o zwrot utraconych korzyści jest bezzasadne, gdyż to powódka wykonała zobowiązanie w sposób nienależyty.

Bezspornym w sprawie jest:

Na podstawie zlecenia transportowego strona pozwana zleciła firmie powódki usługę transportową o trasie przewozu Grójec (Polska) – Moskwa (Rosja); (k. 16 – 17 akt sprawy). Załadunek miał nastąpić w dniu 13 listopada 2013 r. w Grójcu z wykorzystaniem samochodu - chłodni, a jego przedmiotem były jabłka świeże, waga towaru miała wynieść ok. 19 500 kg netto. Czas zarezerwowany na załadunek wynosił 24 godziny.

Powódka podstawiła zestaw właściwych pojazdów w miejsce załadunku (Grójec) w dniu 13 listopada 2013 r., gdzie kierowca oczekiwał na załadunek do dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd uznał powyższe okoliczności za bezsporne, biorąc pod uwagę przedłożone dokumenty i twierdzenia stron zawarte w pismach procesowych i wyraźne ich przyznanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana nie dokonała załadunku w okresie od 13 listopada 2013 r. (godz. 16:30) do dnia 15 listopada 2013 r. (godz. 17:00). Załadunek towaru nie nastąpił we wskazanym miejscu i czasie, pomimo gotowości podjęcia przesyłki przez powódkę. Po upływie ww. okresu powódka zdecydowała o powrocie pojazdu do siedziby firmy. Strona pozwana była informowana, iż w przypadku niedokonania załadunku do piątku 15 listopada 2013 r., auto zostanie zabrane. Strony nie modyfikowały ustalonego terminu załadunku na dzień 16 listopada 2013 r. czy 18 listopada 2013 r. W sobotę 16 listopada 2013 r. strona pozwana złożyła powódce nową ofertę zlecenia transportowego obejmującego załadunek w tym dniu za wyższym wynagrodzeniem oraz z odprawą na Litwie, która nie została przyjęta przez powódkę.

Dowód: karta postoju (k. 18);

zeznania świadka J. S. na rozprawie z dnia 27 stycznia 2015 r. (k. 87);

zeznania świadka G. R. na rozprawie z dnia 7 maja 2015 r. (k. 103 – 106);

zeznania powódki na rozprawie z dnia 7 maja 2015 r. (k. 103 – 106).

Powódka obciążyła stronę pozwaną kwotą 2 188,64 zł na podstawie faktury VAT z dnia 15 listopada 2013 r., obejmującą kwotę 654,98 zł tytułem podstawienia pod załadunek pojazdu i kwotę 1 533,66 zł tytułem postoju. Strona pozwana pismem z dnia 25 listopada 2013 r. poinformowała, iż nie zaksięguje faktury, albowiem załadunek miał nastąpić 18 listopada 2013 r. Następnie przedsądowym wezwaniem do zapłaty z dnia 16 stycznia 2014 r. powódka wzywała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 3 486,69 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania tytułem utraconych korzyści w związku z niewykonaniem przez pozwaną spółkę zlecenia. Wezwanie odebrano w dniu 20 stycznia 2014 r.

Dowód: faktura VAT nr 122/2013 (k. 19);

pismo strony pozwanej z dnia 25 listopada 2013 r. (k. 20);

wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 22 – 23).

Na podstawie opinii biegłego sądowego ustalono, iż przewoźnik uzyskałby potencjalny dochód w związku z wykonaniem przedmiotowego zlecenia w wysokości 2 244,21 zł, przy uwzględnieniu okoliczności, iż wysokość frachtu ustalono w zleceniu na kwotę 3 100 USD, zaś od niniejszego przychodu należało odjąć koszty związane z jego wykonaniem, jednocześnie mając na uwadze, iż realizacja zlecenia zajęłaby 7 dni.

Dowód: opinia biegłego sądowego M. P. z dnia 10 listopada 2015 r. (k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny na podstawie dokumentów prywatnych przedstawionych przez strony w toku postępowania, których treść nie była przez strony kwestionowana i ich prawdziwość nie budziła również wątpliwości Sądu oraz na podstawie zeznań świadków J. S., G. R. oraz powódki.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka J. S. w całości, gdyż bezpośrednio uczestniczył w zawieraniu umowy, jak również pozostawał w stałym kontakcie telefonicznym z kierowcą wysłanego pojazdu na miejsce załadunku oraz prowadził rozmowy telefoniczne z przedstawicielami strony pozwanej w kwestii załadunku towaru. Zeznania świadka umożliwiały odtworzenie przebiegu zdarzeń jakie miały miejsce w sprawie.

Ponadto Sąd dał wiarę zeznaniom świadka G. R. w części w jakiej potwierdził, iż załadunek nie był gotowy we wskazanym w zleceniu terminie oraz na okoliczność złożenia powódce w dniu 16 listopada 2013 r. zlecenia przewozu na nowych warunkach. Oświadczenia w tym zakresie pozostają w zbieżności z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym w sprawie. Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom w zakresie w jakim podał on, iż strony ustaliły, że po dniu 15 listopada 2015 r. powódka będzie pozostawała w gotowości do świadczenia usługi, a towar był gotowy do załadunku w sobotę, zaś ładunek wyjechał w poniedziałek innym środkiem transportu. W ocenie Sądu budzi wątpliwość oświadczenie, iż świadek w piątek wieczorem rzekomo w rozmowie z mężem powódki ustalił, iż kierowca może wrócić jedynie na weekend do domu, a potem miał powrócić na miejsce załadunku. Powyższe pozostaje w sprzeczności z regułami logicznego rozumowania, albowiem jeżeli towar byłby gotowy do załadunku w sobotę, to strony w piątek wieczorem nie decydowałyby się na zawrótce pojazdu do siedziby firmy powódki, a czego winien być świadomy świadek G. R. a tym samym nie godzić się na zawrótce pojazdu. Nadto twierdzenia te nie znalazły odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki w całości, gdyż z racji prowadzonej działalności gospodarczej była zaangażowana w ustalenie warunków zlecenia i posiadała adekwatną wiedzę w zakresie przebiegu współpracy pomiędzy stronami.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom strony pozwanej, iż strony postanowiły, że dokonanie załadunku nastąpi dopiero w dniu 18 listopada 2013 r., natomiast powódka mimo tych ustaleń zrezygnowała ze świadczenia usługi transportowej, bez poinformowania o tym strony pozwanej. Jak ustalono, powyższe twierdzenia nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, zaś ciężar udowodnienia tych faktów spoczywał na stronie pozwanej w myśl art. 6 k.c. W szczególności Sąd uznał zeznania świadka G. R. za niewiarygodne w tym zakresie, tym bardziej, iż wskazywał on inną datę załadunku niż podana w pismach procesowych strony. Dalej należy zauważyć, iż strona pozwana nie zgłaszała innych wniosków o przeprowadzenie stosownych dowodów na okoliczność modyfikacji terminu załadunku (np. wniosku o przesłuchanie kierowcy pojazdu K. S. w charakterze świadka, przeprowadzenie dowodów z ewentualnych listów przewozowych na okoliczność zlecenia przewozu innemu przewoźnikowi). Co więcej, pomimo wezwania do

stawiennictwa osoby upoważnionej do reprezentowania strony pozwanej, nikt w jej imieniu nie stawił się na rozprawę wyznaczoną na dzień 7 maja 2015 r., co też Sąd stosownie ocenił na gruncie art. 233 § 2 k.p.c.

Sąd swoje ustalenia oparł również na sporządzonej opinii biegłego, albowiem rzetelność i prawidłowość jego ustaleń nie budziła zastrzeżeń w świetle zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd miał także na uwadze, iż biegły dysponuje specjalistyczną wiedzą w zakresie transportu i przewozu oraz stosownym doświadczeniem, a co w ocenie Sądu dodatkowo przydawało waloru wiarygodności sporządzonej przez niego opinii. Nadto strony postępowania nie wnosiły uwag merytorycznych do sporządzonej opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

W ocenie Sądu roszczenie powoda jest zasadne w zakresie kwoty 2 244,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 28 stycznia 2014 r. tytułem utraconych korzyści. Tym samym powództwo należało oddalić w pozostałym zakresie.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, zaś jak stanowi § 2, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W okolicznościach niniejszej sprawy powódka wykazała poniesienie szkody (uszczerbku majątkowego) w postaci utraconych korzyści, polegającej na utracie możliwości osiągnięcia dochodu. Szkoda została spowodowana niewykonaniem zobowiązania przez stronę pozwaną. Należy zaznaczyć, iż wobec dłużników będących przedsiębiorcami należy przy spełnianiu zobowiązania oczekiwać staranności wynikającej z zawodowego charakteru ich działalności. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego i poczynionych na tej podstawie przez Sąd ustaleń, nie ulega wątpliwości, iż strona pozwana uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi przygotowania towaru do załadunku na pojazd w terminie ustalonym przez stronę. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzi adekwatny związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem umownego zobowiązania przez stronę pozwaną a poniesioną szkodą przez powódkę. Zważywszy na fakt, iż strona pozwana nie wykazała w toku postępowania, iż doszło do zmiany terminu załadunku na dzień 16 listopada 2013 r. czy 18 listopada 2013 r. czy też zaistnienia jakichkolwiek przeszkód uniemożliwiających właściwe wykonanie zobowiązania przez stronę pozwaną. Co więcej, powódka pozostawiła pojazd do dnia 15 listopada 2013 r. celem dokonania załadunku, a mimo to wskutek dalszego braku działań strony pozwanej do załadunku nie doszło. Roszczenie powódki jest tym bardziej zasadne, iż dopełniła powinności ciężących na niej w związku z zawartą umową, a przeszkód w wykonaniu zlecenia dopuściła się strona pozwana, a co skutkowało finalnie

nieotrzymaniem umówionego wynagrodzenia. Należy mieć na uwadze również, iż powódka w tym terminie mogła wykonać inne zlecenia na rzecz innego podmiotu i uzyskać z tego tytułu stosowne wynagrodzenie.

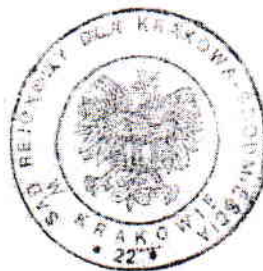
Na marginesie, należy wskazać, iż wiadomość tekstowa z dnia 16 listopada 2013 r. skierowana przez przedstawiciela strony pozwanej do powódki w sprawie załadunku w tym dniu, określało nie tylko inny termin załadunku, ale także inną wysokość wynagrodzenia oraz przewidywało przewóz towarów odmienną trasą, co świadczy o istotnej zmianie pierwotnej treści oferty, a w konsekwencji stanowiło ofertę zawarcia nowej umowy. Art. 70 §1 k.c. stanowi, że w razie wątpliwości umowę poczytuje się za zawartą w chwili otrzymania przez składającego ofertę oświadczenia o jej przyjęciu, a jeżeli dojdzie do składającego ofertę oświadczenia o jej przyjęciu nie jest wymagane - w chwili przystąpienia przez drugą stronę do wykonania umowy. W świetle okoliczności niniejszej sprawy dowiedziono, że powódka nie złożyła oświadczenia o przyjęciu nowej oferty, ani nie przystąpiła do jej wykonania, jak również nie wykazano, aby strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych na gruncie art. 68² k.c. Toteż powyższa wiadomość nie stanowiła modyfikacji dotychczasowej oferty, lecz stanowiła już nową ofertę zawarcia umowy, ale która nie została przyjęta przez powódkę.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 2 244,21 zł, ponieważ na podstawie opinii biegłego ustalono, iż przewoźnik uzyskałby potencjalny dochód w związku z wykonaniem zlecenia w tej kwocie, zaś strony nie zakwestionowały tych ustaleń. Sąd nie podzielił twierdzeń powódki, że miarodajna dla określenia utraconych korzyści jest kwota brutto ustalona przez biegłego tj. 2770,62 zł, gdyż powódka nie wykazała w sposób dostateczny i precyzyjny rodzaju kosztów uzyskania tego przychodu innych niż wskazane w opinii, ani ich wysokości, jak również nie wniosła o sporządzenie opinii uzupełniającej w tym zakresie. Dalej Sąd uznał za niezasadne żądanie zwrotu: kosztów paliwa wykazanych fakturą nr 122/2013, wynagrodzenia kierowcy i diety. Powyższe wydatki były związane z podstawieniem pojazdu z siedziby firmy powódki na miejsce załadunku i czasem oczekiwania kierowcy na dokonanie załadunku, lecz nie zostały one wywołane niewłaściwym działaniem lub zaniechaniem strony pozwanej. W ocenie Sądu powódka w związku z charakterem prowadzonej działalności gospodarczej, podejmując się wykonania oznaczonego zlecenia była świadoma wydatków związanych z jego realizacją i winny one zostać uwzględnione w wysokości frachtu, a ryzyko zaistnienia sytuacji, iż wysokość wydatków związanych z realizacją zlecenia może przekraczać wysokość osiągniętego wynagrodzenia obciąża powódkę jako przedsiębiorcę. W przypadku prawidłowego załadunku i wykonania zlecenia, przysługiwałoby jej roszczenie o zapłatę ustalonego przewoźnego, albowiem zlecenie transportowe nie przewidywało odrębnego zwrotu kosztów związanych z podstawieniem pojazdu w miejsce załadunku, takich jak koszty paliwa przejazdu z Siemiatycz do Grójca czy wynagrodzenie pracownika okresie załadunku. Toteż przyjąć należy, iż zawierają się one w kosztach prowadzenia działalności w transporcie, które zostały już uwzględnione w opinii biegłego na potrzeby ustalenia potencjalnego dochodu powódki za wykonanie zlecenia. W konsekwencji nie w sposób przyjąć, że wydatki stanowiące koszty prowadzenia działalności gospodarczej stanowiły szkodę i powstały wskutek niewykonania lub nienależytego

wykonania zobowiązania przez stronę pozwaną.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I i II sentencji wyroku na podstawie art. 471 k.c. w zw. z art. 361 k.c. oraz art. 6 k.c. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 – 2 k.c.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie III wyroku na zasadzie art. 100 zd. 1 k.p.c. Na koszty niniejszego postępowania złożyła się kwota 175,00 zł tytułem opłaty od pozwu (art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r., Dz.U.2014.1025 t.j.); 885,60 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii (wyплаcone w całości z zaliczek uiszczonych przez powódkę); opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 4 ustawy o opłacie skarbowej, Dz. U. z 2006 r. Nr 225, poz. 1635 ze zm.) oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600,00 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. 2002 nr 163 poz. 1349). Łącznie koszty postępowania wyniosły 1 077,66 zł. Powódka domagała się zapłaty kwoty 3 486,69 zł, zaś powództwo zostało uwzględnione w kwocie 2 244,21 zł, tj. w 64,37 %. Mając na uwadze powyższe, należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 693,65 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (64,37% z kwoty 1077,60 zł).

Na oryginale właściwe podpisy
Zgodność z oryginałem stwierdza
Protokolarz